

μεσα εἰς τὰ λουλούδια ποῦ ἠγάπησε τόσον πολύ, κοντὰ εἰς τὸ ποταμάκι αὐτό, ποῦ ἤρχετο πολλές φορές γιὰ νὰ θαυμάσῃ ἡ ἴδια τὴν ὠμορφιά της. Καὶ ὁ κρίνος ἐφύτρωσε μόνος κι' ἡ φύσις πάντοτε μοῦ ἔχαμογελοῦσεν. Ἄ, εἶνε ἡ ψυχὴ ἐκείνης παντοῦ καὶ μοῦ σκορπᾷ τὰ μειδιάματα τῆς παρηγοριᾶς. Αὐτὴ χύνει μέσα εἰς τὴν μαυρισμένην ψυχὴν μου μίαν ἀκτῖνα πανθείσμου· ἀλλὰ ὁ κόσμος εἶνε σκληρὸς καὶ ἄκαρδος. Μὲ λέγουν ὅλοι τρελλόν, μὲ κλείνουν εἰς τὸ φρενοκομεῖον κι' ἐκεῖ μέσα σκλαβωμένος χάνω τὴν μόνη μου εὐτυχία.

— Φτωχὲ ἄνθρωπε! . . . .

— Καὶ τώρα θέλεις τὸ τέλος τῆς ἱστορίας μας; Θὰ τὸ ἴδῃς, ὅταν θ' ἀποθάνω κι' ἐγὼ καὶ μὲ θάψουν ἐδῶ κάτω πλησίον εἰς ἐκείνην. Τότε θὰ φυτρώσῃ δεύτερος κρίνος ὠραῖος σὰν τὸν πρῶτον καὶ ἀδελφωμένα τὰ δύο λουλούδια θὰ μοιράζονται τὸ φῶς τοῦ Ἥλιου καὶ τὰ δῶρα τῆς Φύσεως. . . . »

Ἐδῶ ἐτελείωσε τὴν διήγησίν του ὁ τρελλὸς· τὸ φεγγάρι εἶχε βγῆ ἀπὸ τ' ἀντικρυνὸ βουνὸ καὶ ἡ ἀσημένια λάμψις του ἐφώτιζε τὸ κατάχλωμο πρόσωπό του. Καὶ εἶχε χυθῆ ἐπάνω εἰς τὴν μορφήν του μία μυστικὴ αἴγλη, μία εὐμορφία παράξενη, ποῦ μοῦ ἐφάνη σὰν νὰ ἐπῆρεν ὅλην τὴν λευκὴν, τὴν κατάλευκην εὐμορφάδα τοῦ κρίνου.

* *
*

Ὁ τρελλὸς ἀπέθανε καὶ τὸν ἔθαψαν ἐκεῖ κάτω εἰς τὴν ρεμματιά. Τώρα δύο κρίνοι ἀνθίζουν ἐπάνω εἰς τὸ μνημα τῶν δύο ἔραστῶν· γέρνουν γλυκὰ ὁ ἓνας εἰς τὸν ἄλλον καὶ σμίγουν τὴν λεπτὴ μυρωδιὰ των.

Καὶ τὸ βραδυνὸ ἀνοιξιᾶτικο ἀγέρι περνῶντας ἀπὸ τὰ φύλλα τῆς μελαγχολικῆς ἰτιάς ψιθυρίζει λόγια γλυκὰ τρυφερότητας καὶ ἀγάπης.

Ἐν Πειραιεῖ

I. Θ. ΔΗΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Μάθετε νὰ μὴ μεμψιμοιρῆτε. Ἄν ἐκ φύσεως δὲν βλέπετε παρὰ τὴν κακὴν μόνον ὄψιν τῆς ζωῆς, κρατήσατέ την διὰ τὸν ἑαυτὸν σας. Δὲν ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ δηλητηριάζετε τὴν φαιδρότητα τῶν ἄλλων.